

6.—LLEVOR

vida am tú, perquè tu ets la meva sola vritat i
ets la meva sola vida, perquè ets ló meu ex-
clusiu amor.

ELLA

¡Oh! sí, sí. Tu i sols tu'm vigorises en el
camí espinós de la vida; tu i sols tu, fas renai-
xer en mon cor la esperance de reivindicar
pera'ls fills de la Terra, a la vritat esplendent
bella....

ELL

Bella com tu ¡oh, done! com tu, que per mi,
ets el suprem ideal de bellesa. ¡Oh! i que ho
ets de bella i com fas vibrar, al esser tant
aprop meu mon sentiment d'amor.

ELLA

¡Oh! i que be ho dius que Éll es la única
vritat en que no hi entre la forsa de la vida.

ELL

Sí, sí; aixó es. Fugimne d'aquesta farsa si
volem esser aimants eterns.

ELLA

De l'envenenament de l'ánime.

ELL

De les traicions mundanals.

ELLA

De la inconsecuencie i de la maldat.

ELL

Remontemnos en les regions serenes de la
vritat.

ELLA

De pur amor.

ELL

Fruim ¡oh, m'aimie! a plé pulmó de Nature.

ELLA

De sa sublimitat.

ELL

¡Oh, dona! i que bella fora la vida i quins
sommis de ventura despertarie en nosaltres y
quin somris d'or pur fore'l nostre, si lliures
d'estorbs, puguessim, com els aucells, aimar-
nos a entera satisfacció.

ELLA

Qué felíços son els aucells.

ELL

I com els hi envejo'l seu estimar.

ELLA

I que deu ser dolç l'amor d'aucell.

ELL

I que dolç es are'l nostre.

ELLA

I com m'extasí al costat teu. Tu ets mon
Deu, mon tot. Qué serie sens tu la meva vida?

ELL

Sens tu, l'existencie se'n farie impossible.

ELLA

I que's hermosa la fusió de dos cors en un.

ELL

¡Oh, sí! D'aquesta fusió'n naix l'amor.

ELLA

I que's dolç l'amor. I que sublim.

ELL

I com se'l frueix a plena Nature.

ELLA

I com extasie.

ELL

I com omplena de ditxe.

ELLA

I que's bell tot.

ELL

¡Oh! quant Amor ho daure, te'l color mes
brillant de tots els colors de la vida.

ELLA

I com la visc la vida am tu.

ELL

¡Oh, sí, sí! I que'ts hermosa. (*La besa.*)

ELLA

I que'ts hermós. (*Fa'l mateix.*)

ELL

¡Oh, done!

ELLA

¡Oh, mon esprit!

TOTS DOS

(*Contemplantse am éxtasis.*) I com fas re-
naixer en mí, am vibració potenta, el senti-
ment de vida...

**

En aquest moment la llune, boi somrient,
s'amague darrere une boire i'ls felíços ena-
morats s'allunyen pausadament, endintzantse
bosc endins.

Tot reste quiet, tot dorm, tot calla. Sols un
feble remor de fulles besades per la brise sem-
ble teixir a mitje veu, com per no trencar l'
armonie del conjunt, un cant de Nature, men-
tres la flaire, quieta, suau de les flors bosca-
nes, s'espandeix arreu, embaumant l'Espai i
com saludant á la Vida, personificada en l'A-
mor.